

IDŹ DO

PRZYKŁADOWY ROZDZIAŁ

SPIS TREŚCI

KATALOG KSIĄŻEK

KATALOG ONLINE

ZAMÓW DRUKOWANY KATALOG

TWÓJ KOSZYK

DODAJ DO KOSZYKA

CENNIK I INFORMACJE

ZAMÓW INFORMACJE
O NOWOŚCIACH

ZAMÓW CENNIK

CZYTEL尼亚

FRAGMENTY KSIĄŻEK ONLINE

Visual C++ .NET. Encyklopedia

Autor: Microsoft Corporation

Tłumaczenie: Tomasz Miszkiewicz

ISBN: 83-7197-820-0

Tytuł oryginału: [Microsoft Visual C++ .Net
Language Reference](#)

Format: B5, stron: 768

Visual C++ jest językiem programowania dostępnym w środowisku Visual Studio® .NET. Jest dynamicznym środowiskiem programowania umożliwiającym tworzenie aplikacji opartych na platformie Microsoft Windows® oraz Microsoft .NET, dynamicznych aplikacji sieci WWW oraz usług sieci WWW opartych na języku XML. „Visual C++ .NET. Encyklopedia” pomoże Ci wykorzystać rozszerzone możliwości tego języka.

Niniejsza książka jest oficjalną dokumentacją tego języka, opisującą dokładnie wszystkie jego elementy. Poruszono tutaj problemy związane głównie z programowaniem, mniejszy nacisk kładąc na czystą specyfikację języka. „Visual C++ .NET. Encyklopedia” to doskonałe uzupełnienie dokumentacji dostępnej w formie elektronicznej, niezbędne dla każdego programisty .NET, korzystającego z C++.

Książka omawia:

- Słowa kluczowe.
- Modyfikatory.
- Instrukcje.
- Operatory.
- Atrybuty.
- Deklaracje.
- Przestrzenie nazw.
- Deklaratory abstrakcyjne.
- Klasy, struktury i unie.
- Rozszerzenia zarządzane.
- Opcje kompilatora.
- Opcje konsolidatora.
- Pliki wejściowe i wyjściowe programu LINK.

Spis treści

Rozdział 1. Wprowadzenie do Visual C++ .NET	17
--	-----------

Rozdział 2. Słowa kluczowe, modyfikatory oraz instrukcje	19
---	-----------

Słowa kluczowe od A do Z.....	19
__alignof.....	19
asm.....	20
assume.....	21
based.....	23
cdecl.....	24
declspec.....	25
event.....	27
except.....	30
fastcall.....	32
finally.....	33
forceinline.....	35
hook.....	37
identifier.....	39
if_exists.....	40
if_not_exists.....	42
inline.....	42
int8, __int16, __int32, __int64.....	45
interface.....	46
leave.....	48
m64.....	50
m128.....	50
m128d.....	50
m128i.....	51
multiple_inheritance.....	51
noop.....	52
raise.....	53
single_inheritance.....	54
stdcall.....	55
super.....	56
unhook.....	57
uuidof.....	59

__virtual_inheritance	59
__w64	61
bool	61
break	63
case	63
catch	66
char	70
class	72
const	74
const_cast	74
continue	75
default	76
delete	78
deprecated	79
dllexport, dllimport	80
do	81
double	81
dynamic_cast	83
else	86
enum	87
explicit	91
extern	92
false	94
float	94
for	96
friend	98
goto	99
if 100	
inline	101
int	103
long	105
mutable	107
naked	108
namespace	108
new	111
noinline	113
noreturn	114
nothrow	114
novtable	115
operator	116
private	119
property	120
protected	120
public	122
register	123
reinterpret_cast	123
return	124
selectany	125
short	127
signed	129

sizeof.....	130
static.....	132
static_cast.....	134
struct.....	136
switch.....	138
template.....	140
this.....	144
thread.....	145
throw.....	147
true.....	152
try.....	152
try-except.....	157
try-finally.....	160
typedef.....	161
typeid.....	163
typename.....	165
union.....	165
unsigned.....	167
using, deklaracja.....	169
using, dyrektywa.....	175
uuid.....	176
virtual.....	176
void.....	176
volatile.....	179
while.....	179
Sterowanie dostępem do składowych klasy.....	180
Modyfikatory specyficzne dla kompilatora Microsoftu.....	181
Adresowanie bazujące.....	182
__cdecl.....	183
__declspec.....	184
__fastcall.....	193
__stdcall.....	194
__w64.....	195
Instrukcje.....	195
Przegląd instrukcji języka C++.....	196
Instrukcje etykietowane.....	197
Instrukcje wyrażeniowe.....	198
Instrukcje puste.....	198
Instrukcje złożone (bloki).....	198
Instrukcje wyboru.....	199
Instrukcje iteracyjne.....	203
Instrukcje skoku.....	208
Instrukcje deklaracyjne.....	211
Rozdział 3. Cechy języka C++.....	217
Przeciążanie operatorów.....	217
Ogólne zasady dotyczące przeciążania operatorów.....	219
Operatory języka C++.....	222
Operatory addytywne: + oraz -.....	222
Operatory przypisania: =, *=, /=, %=, +=, -=, <<=, >>=, &=, ^= oraz =.....	224

Operator bitowej koniunkcji (AND): &	225
Operator bitowej różnicy symetrycznej (XOR): ^	226
Operator bitowej alternatywy (OR): 	227
Operator przecinkowy: ,	228
Operator warunkowy: ? :	228
Operator iloczynu logicznego (AND): &&	229
Operator sumy logicznej (OR): 	231
Operatory mnożeniowe: *, / oraz %	232
Operatory wskaźnikowego dostępu do składowych: * oraz ->*	233
Operator indeksowy: []	235
Operator wywołania funkcji: ()	237
Operator rzutowania: ()	237
Operatory dostępu do składowych: . oraz ->	238
Przyrostkowe operatory inkrementacji oraz dekrementacji: ++ oraz --	239
Operator referencji: &	240
Operatory relacyjne: <, >, <= oraz >=	241
Operatory równości: == oraz !=	242
Operator wyboru zakresu: ::	243
Operatory przesunięcia: >> oraz <<	244
Operator adresowania pośredniego: *	245
Operator pobrania adresu: &	246
Operator negacji logicznej: !	248
Operator dopełnienia jedynkowego: ~	248
Przedrostkowe operatory inkrementacji oraz dekrementacji: ++ oraz --	249
Operator sizeof	250
Operator delete	252
Operator new	253
Programowanie z wykorzystaniem atrybutów	256
Opis atrybutów w porządku alfabetycznym	256
aggregate	256
aggregate	258
appobject	259
async_uid	260
bindable	261
call_as	262
case	263
coclass	264
com_interface_entry	266
control	268
cpp_quote	268
custom	269
db_accessor	270
db_column	271
db_command	273
db_param	279
db_source	281
db_table	283
default	284
defaultbind	286
defaultcollelem	286

defaultvalue.....	287
defaultvtable.....	288
dispinterface.....	289
displaybind.....	290
dual.....	290
emitidl.....	291
entry.....	293
event_receiver.....	293
event_source.....	295
export.....	296
first_is.....	296
helpcontext.....	297
helpfile.....	298
helpstring.....	298
helpstringcontext.....	299
helpstringdll.....	300
hidden.....	301
id.....	301
idl_module.....	301
idl_quote.....	303
iid_is.....	305
immediatebind.....	305
implements_category.....	306
import.....	307
importidl.....	307
importlib.....	308
in.....	309
include.....	309
includelib.....	310
last_is.....	311
lcid.....	311
length_is.....	312
library_block.....	312
licensed.....	313
local.....	314
max_is.....	314
module.....	315
ms_union.....	318
no_injected_text.....	319
nonbrowsable.....	319
noncreatable.....	320
nonextensible.....	321
odl.....	321
object.....	322
oleautomation.....	323
optional.....	323
out.....	324
pointer_default.....	324
pragma.....	325
progid.....	325

propget.....	327
propput	327
propputref	327
ptr.....	328
public.....	328
range.....	329
rdx.....	330
readonly.....	331
ref.....	332
registration_script.....	332
requestedit.....	333
requires_category.....	334
restricted	335
retval.....	336
satype	336
size_is	337
source	338
string.....	338
support_error_info.....	339
switch_is	340
switch_type	341
synchronize	341
threading.....	343
transmit_as	344
uidefault.....	345
unique.....	345
usesgetlasterror	346
uuid	346
vl_enum.....	347
vararg.....	348
version	349
vi_progid.....	349
wire_marshal.....	350
Deklaracje.....	351
Specyfikatory.....	352
const.....	370
volatile.....	373
Deklaracje typu wyliczeniowego w języku C++	374
Nazwy wyliczników.....	378
Definicja stałych wyliczników.....	378
Konwersje a typy wyliczeniowe.....	378
Specyfikacje łączności.....	379
Przestrzenie nazw.....	381
Deklaracja namespace	382
Nazwy zastępcze (aliasy) przestrzeni nazw.....	385
Definiowanie składowych przestrzeni nazw.....	386
Deklaracja using.....	386
Dyrektywa using.....	392
Jawna kwalifikacja	393

Deklaratory	394
Przegląd deklatorów	394
Nazwy typów	396
Deklaratory abstrakcyjne języka C++	397
Rozstrzygnięcie niejednoznaczności	397
Wskaźniki	398
Referencje	400
Wskaźniki do składowych	406
Inheritance Keywords	409
Tablice	410
Deklaracje funkcji	414
Argumenty domyślne	420
Definicje funkcji w języku C++	422
Funkcje o zmiennej liście argumentów	423
Inicjalizatory	425
Inicjalizacja wskaźników do obiektów typu const	426
Obiekty niezainicjalizowane	426
Inicjalizacja składowych statycznych	426
Inicjalizacja agregatów	427
Inicjalizacja tablic znakowych	430
Inicjalizacja referencji	430
Klasy, struktury oraz unie	431
Przegląd klas	432
Definiowanie typów klasowych	433
Nazwy klas	442
Deklarowanie i dostęp do nazw klas	443
Instrukcje typedef a klasy	444
Składowe klas	444
Składnia deklaracji składowych klasy	446
Deklaracja tablic nieograniczonych w listach składowych	447
Przechowywanie danych składowych klasy	448
Ograniczenia w zakresie nazewnictwa składowych	448
Funkcje składowe	449
Ogólne omówienie funkcji składowych	450
Wskaźnik this	452
Statyczne dane składowe	456
mutable	457
Unie	458
Funkcje składowe w uniach	460
Unie jako typy klasowe	460
Dane składowe unii	460
Unie anonimowe	460
Pola bitowe w języku C++	461
Ograniczenia dotyczące korzystania z pól bitowych	462
Deklaracje klas zagnieżdżonych	462
Uprawnienia dostępu a klasy zagnieżdżone	463
Funkcje składowe w klasach zagnieżdżonych	463
Funkcje zaprzyjaźnione a klasy zagnieżdżone	464

Nazwy typów w zakresie klasy.....	465
Klasy pochodne.....	466
Ogólne omówienie klas pochodnych.....	466
Dziedziczenie pojedyncze.....	467
Dziedziczenie wielokrotne.....	470
Implementacja protokołu klasy.....	470
Klasy bazowe.....	471
Wielokrotne klasy bazowe.....	471
Wirtualne klasy bazowe.....	472
Niejednoznaczności w zakresie nazw.....	473
Funkcje wirtualne.....	475
virtual.....	480
Przesłanianie jawne.....	480
__interface.....	482
__super.....	484
Klasy abstrakcyjne.....	485
Ograniczenia dotyczące korzystania z klas abstrakcyjnych.....	485
Podsumowanie reguł dotyczących zakresu.....	487
Niejednoznaczność.....	487
Nazwy globalne.....	487
Nazwy a nazwy kwalifikowane.....	487
Nazwy argumentów funkcji.....	488
Inicjalizatory konstruktorów.....	488
Preprocesor.....	488
Dyrektywy preprocesora.....	488
Operatory preprocesora.....	504
Makra.....	506

Rozdział 4. Specyfikacja rozszerzeń zarządzanych dla języka C++

511

Wprowadzenie.....	512
Ogólne omówienie typów zarządzanych.....	513
Słowa kluczowe rozszerzeń zarządzanych.....	514
Klasy __gc.....	514
Operator __gc new.....	518
Destruktory i operator delete.....	520
Implementacja destruktorków poprzez metodę Finalize.....	521
Klasy __nogc.....	523
Tablice __gc.....	523
Klasy __value.....	528
Typy proste.....	532
Opakowane klasy __value.....	533
Interfejsy __gc.....	537
Implementacja niejednoznacznych metod interfejsów bazowych.....	538
Implementacje domyślne.....	539
Wskaźniki __gc.....	540
Cechy domyślne wskaźników.....	541
Operacja pobrania adresu a klasy zarządzane.....	542
Operacja pobrania adresu a składowe statyczne.....	543

Wskaźniki __gc wewnętrzne a wskaźniki __gc pełne.....	544
Rzutowanie wskaźników.....	546
Wskaźniki __gc a analiza przeciążeń.....	550
Wskaźniki mocujące.....	550
Bezpośredni dostęp do znaków.....	553
Wskaźniki __gc składowych.....	553
Referencje __gc.....	554
Delegaty.....	555
Zdarzenia.....	558
System::String.....	562
Literały łańcuchowe C++.....	562
Literały łańcuchowe środowiska CLR.....	563
Wyliczenia __value.....	565
Słabe nazwy wyliczników.....	566
Kwalifikacja wyliczników.....	566
Ukryty typ.....	567
Wyliczenia opakowane a klasa System::Enum.....	567
Właściwości.....	567
Właściwości skalarne.....	569
Właściwości indeksowane.....	569
Wstawiana pseudoskładowa.....	573
Zapobieganie niejednoznaczności właściwości tablicowych oraz indeksowanych.....	574
Obsługa wyjątków.....	575
throw.....	575
try/catch.....	576
Słowo kluczowe __finally.....	577
Odwijanie stosu.....	578
Wychwytywanie niezarządzanych wyjątków C++.....	578
Klasy zagnieżdżone.....	579
Mieszanie klas zarządzanych i niezarządzanych.....	580
Klasy niezarządzane osadzone w klasach zarządzanych.....	580
Wskaźniki __nogc w klasach zarządzanych.....	581
Wskaźniki __gc w klasach niezarządzanych.....	582
Słowo kluczowe __abstract.....	583
Słowo kluczowe __sealed.....	584
Statyczne konstruktory klas.....	585
Operatory zarządzane.....	586
Operatory arytmetyczne, logiczne oraz bitowe.....	587
Operatory konwersji.....	589
Metadane.....	591
Widoczność klas.....	592
Widoczność składowych.....	592
Metadane rozszerzalne.....	593
Import metadanych za pomocą dyrektywy #using.....	598
Metadane jako binarne pliki nagłówkowe.....	599
Słowo kluczowe __identifier.....	599
Słowo kluczowe __typeof.....	600
Kompilacja kodu z przeznaczeniem do środowiska CLR.....	600
Projekty wykorzystujące rozszerzenia zarządzane.....	600
Przenoszenie kodu niezarządzanego na platformę .NET Framework.....	601

Funkcje nieobsługiwane	601
Kod weryfikowalny	602
Szablony zarządzane	602
Informacja RTTI języka C++ a refleksja środowiska CLR	602
Dziedziczenie niepubliczne	602
Modyfikatory const oraz volatile przy funkcjach składowych	602

Dodatek A Opcje kompilatora języka C++ 603

Opcje kompilatora	603
Lista z podziałem na kategorie	603
Lista alfabetyczna	608
@ (Specify a Compiler Response File)	611
/HELP (Compiler Command-Line Help)	612
/AI (Specify Metadata Directories)	612
/c (Compile Without Linking)	613
/clr (Common Language Runtime Compilation)	613
/D (Preprocessor Definitions)	616
/E (Preprocess to stdout)	617
/EH (Exception Handling Model)	618
/EP (Preprocess to stdout Without #line Directives)	619
/F (Set Stack Size)	620
/FA, /Fa (Listing File)	620
/Fd (Program Database File Name)	622
/Fe (Name EXE File)	622
/FI (Name Forced Include File)	623
/Fm (Name Mapfile)	623
/Fo (Object File Name)	624
/Fp (Name .pch File)	624
/FR, /Fr (Create .sbr File)	625
/FU (Name Forced #using File)	626
/Fx (Merge Injected Code)	626
/G (Optimize for Processor) Options	627
/GA (Optimize for Windows Application)	628
/G (Optimize for Processor) Options	628
/Gd, /Gr, /Gz (Calling Convention)	629
/Ge (Enable Stack Probes)	631
/Gf, /GF (Eliminate Duplicate Strings)	631
/GH (Enable _pexit Hook Function)	632
/Gh (Enable _penter Hook Function)	633
/GL (Whole Program Optimization)	634
/Gm (Enable Minimal Rebuild)	635
/GR (Enable Run-Time Type Information)	635
/Gd, /Gr, /Gz (Calling Convention)	636
/GS (Buffer Security Check)	637
/Gs (Control Stack Checking Calls)	639
/GT (Support Fiber-Safe Thread-Local Storage)	640
/GX (Enable Exception Handling)	641
/Gy (Enable Function-Level Linking)	641
/GZ (Enable Stack Frame Run-Time Error Checking)	642
/Gd, /Gr, /Gz (Calling Convention)	642

/H (Restrict Length of External Names).....	644
/HELP (Compiler Command-Line Help)	645
/I (Additional Include Directories)	646
/J (Default char Type Is unsigned).....	647
/MD, /ML, /MT, /LD (Use Run-Time Library).....	647
/noBool (Suppress C++ Boolean Keywords).....	649
/nologo (Suppress Startup Banner).....	649
/O1, /O2 (Minimize Size, Maximize Speed).....	649
/Oa, /Ow (Assume No Aliasing, Assume Aliasing Across Function Calls).....	650
/Ob (Inline Function Expansion).....	651
/Od (Disable (Debug)).....	652
/Og (Global Optimizations).....	652
/Oi (Generate Intrinsic Functions).....	654
/Op (Improve Float Consistency).....	655
/Os, /Ot (Favor Small Code, Favor Fast Code).....	656
/Oa, /Ow (Assume No Aliasing, Assume Aliasing Across Function Calls).....	657
/Ox (Full Optimization)	658
/Oy (Frame-Pointer Omission).....	659
/QI0f (Enable Pentium 0x0f Fix).....	660
/QIfdiv (Enable Pentium FDIV Fix).....	660
/QIfist (Suppress _ftol)	661
/P (Preprocess to a File)	662
/RTC (Run-Time Error Checks)	663
/showIncludes (List Include Files).....	665
/Tc, /Tp, /TC, /TP (Specify Source File Type).....	665
/U, /u (Undefine Symbols)	666
/V (Version Number).....	667
/vd (Disable Construction Displacements)	668
/vmb, /vmg (Representation Method).....	669
/vmm, /vms, /vmv (General Purpose Representation).....	670
/Wn, /WX, /Wall, /wnn, /wdn, /wen, /won (Warning Level)	671
/Wp64 (Detect 64-Bit Portability Issues)	672
/X (Ignore Standard Include Paths).....	673
/Y- (Ignore Precompiled Header Options).....	673
/Yc (Create Precompiled Header File).....	674
/Yd (Place Debug Information in Object File).....	675
/YI (Inject PCH Reference for Debug Library)	676
/Yu (Use Precompiled Header File).....	677
/YX (Automatic Use of Precompiled Headers).....	679
/Z7, /Zd, /Zi, /ZI (Debug Information Format)	681
/Za, /Ze (Disable Language Extensions)	682
/Zc (Conformance).....	683
/Za, /Ze (Disable Language Extensions)	683
/Zg (Generate Function Prototypes)	684
/Z7, /Zd, /Zi, /ZI (Debug Information Format)	684
/Zm (Specify Memory Allocation Limit).....	686
/Zp (Struct Member Alignment).....	687
/Zs (Syntax Check Only).....	687

Dodatek B Opcje konsolidatora Visual C++	689
Opcje konsolidatora	689
@ (Specify a Linker Response File)	691
/ALIGN (Section Alignment)	692
/ALLOWBIND (Prevent DLL Binding)	692
/ASSEMBLYMODULE (Add a MSIL Module to the Assembly)	693
/ASSEMBLYRESOURCE (Embed a Managed Resource)	694
/BASE (Base Address)	694
/DEBUG (Generate Debug Info)	695
/DEF (Specify Module-Definition File)	696
/DEFAULTLIB (Specify Default Library)	697
/DELAY (Delay Load Import Settings)	697
/DELAYLOAD (Delay Load Import)	698
/DLL (Build a DLL)	699
/DRIVER (Windows NT Kernel Mode Driver)	699
/ENTRY (Entry-Point Symbol)	700
/EXETYPE (Executable File Type)	701
/EXPORT (Exports a Function)	701
/FIXED (Fixed Base Address)	702
/FORCE (Force File Output)	703
/HEAP (Set Heap Size)	704
/IDLOUT (Name MIDL Output Files)	704
/IGNOREIDL (Don't Process Attributes into MIDL)	705
/IMPLIB (Name Import Library)	706
/INCLUDE (Force Symbol References)	706
/INCREMENTAL (Link Incrementally)	707
/LARGEADDRESSAWARE (Handle Large Addresses)	708
/LIBPATH (Additional Libpath)	709
/LTCG (Link-time Code Generation)	709
/MACHINE (Specify Target Platform)	710
/MAP (Generate Mapfile)	711
/MAPINFO (Include Information in Mapfile)	711
/MERGE (Combine Sections)	712
/MIDL (Specify MIDL Command Line Options)	712
/NOASSEMBLY (Create a MSIL Module)	713
/NODEFAULTLIB (Ignore Libraries)	713
/NOENTRY (No Entry Point)	714
/NOLOGO (Suppress Startup Banner)	714
/OPT (Optimizations)	715
/ORDER (Put Functions in Order)	717
/OUT (Output File Name)	719
/PDB (Use Program Database)	719
/PDBSTRIPPED (Strip Private Symbols)	720
/RELEASE (Set the Checksum)	721
/SECTION (Specify Section Attributes)	721
/STACK (Stack Allocations)	723
/STUB (MS-DOS Stub File Name)	723
/SUBSYSTEM (Specify Subsystem)	724
/SWAPRUN (Load Linker Output to Swap File)	726

/TLBID (Specify Resource ID for TypeLib)	726
/TLBOUT (Name .TLB File).....	727
/TSAWARE (Create Terminal Server Aware Application).....	727
/VERBOSE (Print Progress Messages).....	728
/VERSION (Version Information)	729
/VXD (Create Virtual Device Driver).....	729
/WS (Aggressively Trim Process Memory)	730
Opcje programu LINK kontrolowane przez kompilator	731
Pliki wejściowe programu LINK.....	731
Pliki .obj jako wejście konsolidatora	732
Pliki .lib jako wejście konsolidatora	732
Pliki .exp jako wejście konsolidatora.....	732
Pliki .pdb jako wejście konsolidatora.....	733
Pliki .res jako wejście konsolidatora	733
Pliki .exe jako wejście konsolidatora	733
Pliki .txt jako wejście konsolidatora	733
Pliki .ilk jako wejście konsolidatora	733
Wyjście programu LINK	734
Pliki wyjściowe.....	734
Pozostałe informacje wyjściowe	734
Pliki definicji modułu (.def).....	734
Słowa zastrzeżone.....	735

Bibliografia	737
---------------------	------------

Skorowidz	739
------------------	------------

2

Słowa kluczowe, modyfikatory oraz instrukcje

Słowa kluczowe od A do Z

`__alignof`

Zwraca wartość typu `size_t`, która jest wymaganym wyrównaniem danego typu (ang. *alignment requirement*).

<code>__alignof(typ)</code>

Na przykład:

Wyrażenie	Wartość
<code>__alignof(char)</code>	1
<code>__alignof(short)</code>	2
<code>__alignof(int)</code>	4
<code>__alignof(__int64)</code>	8
<code>__alignof(float)</code>	4
<code>__alignof(double)</code>	8
<code>__alignof(char*)</code>	4

W przypadku typów podstawowych wartość otrzymana w wyniku zastosowania operatora `__alignof` jest taka sama, jak w przypadku zastosowania operatora `sizeof`. Rozważmy jednak taki przykład:

```
typedef struct { int a; double b; } S;  
// __alignof(S) == 8
```

W tym przypadku wartość operatora `__alignof` jest wymaganiem wyrównaniem największego elementu struktury.

Podobnie będzie w przykładzie:

```
typedef __declspec(align(32)) struct { int a; } S;
// __alignof(S) wynosi 32.
```

Jednym z zastosowań operatora `__alignof` może być użycie go jako parametru niestandardowej procedury alokacji pamięci. Przykładowo, dla zdefiniowanej następującej struktury `S`, w celu alokacji pamięci na danej granicy wyrównania, można wywołać procedurę alokacji pamięci o nazwie `aligned_malloc`.

```
typedef __declspec(align(32)) struct { int a; double b; } S;
int n = 50; // rozmiar tablicy
S* p = (S*)aligned_malloc(n * sizeof(S), __alignof(S));
```

Więcej informacji na temat modyfikowania wyrównania można znaleźć w opisie:

- ♦ dyrektywy `#pragma pack`,
- ♦ atrybutu `align` specyfikatora `declspec`.

`__asm`

Słowo kluczowe `__asm` powoduje wywołanie wbudowanego assemblera i może występować w dowolnym miejscu, w którym dozwolona jest instrukcja języka C lub C++. Nie może występować samodzielnie. Musi po nim nastąpić instrukcja assemblera, grupa instrukcji ujęta w nawiasy klamrowe lub przynajmniej pusta para nawiasów klamrowych. Termin „blok `__asm`” odnosi się tutaj do instrukcji lub grupy instrukcji, niezależnie od tego, czy zostały one umieszczone w nawiasach klamrowych, czy też nie.

Gramatyka

instrukcja-asm:

```
__asm instrukcja-assemblera ;opc
__asm { lista-instrukcji-assemblera } ;opc
```

lista-instrukcji-assemblera:

```
instrukcja-assemblera ;opc
instrukcja-assemblera ; lista-instrukcji-assemblera ;opc
```

Jeśli słowo kluczowe `__asm` zostanie użyte bez nawiasów klamrowych, oznacza ono, że pozostała część wiersza jest instrukcją assemblera. W przypadku zastosowania z nawiasami klamrowymi, słowo kluczowe `__asm` oznacza, że instrukcją assemblera jest każdy wiersz znajdujący się pomiędzy tymi nawiasami. W celu zachowania zgodności z poprzednimi wersjami, synonimem słowa kluczowego `__asm` jest słowo kluczowe `_asm`.

Z uwagi na fakt, że słowo kluczowe `__asm` jest separatorem instrukcji, instrukcje assemblera można umieszczać w tym samym wierszu.

W języku Visual C++ nie jest dostępne słowo kluczowe `asm` standardowego języka C++.

Przykład

Poniższy fragment kodu jest przykładem prostego bloku `__asm` ujętego w nawiasy klamrowe:

```
__asm
{
    mov al, 2
    mov dx, 0xD007
    out dx, al
}
```

Słowo kluczowe `__asm` można również umieścić przed każdą instrukcją asemblera:

```
__asm mov al, 2
__asm mov dx, 0xD007
__asm out dx, al
```

Ponieważ słowo kluczowe `__asm` jest separatorem instrukcji, instrukcje asemblera można umieścić w tym samym wierszu:

```
__asm mov al, 2 __asm mov dx, 0xD007 __asm out dx, al
```

Dla wszystkich trzech przykładów generowany jest ten sam kod, jednak zastosowanie pierwszego stylu kodowania (tj. umieszczenia bloku `__asm` w nawiasach klamrowych) jest nieco korzystniejsze. Nawiasy wyraźnie oddzielają kod asemblera od kodu języka C lub C++, a ponadto pozwalają uniknąć zbędnego powtarzania słowa kluczowego `__asm`. Zastosowanie nawiasów klamrowych może również zapobiec niejednoznacznościom. Blok instrukcji asemblera musimy umieścić w nawiasach klamrowych, jeśli instrukcję języka C lub C++ chcemy umieścić w tym samym wierszu, w którym znajduje się blok `__asm`. Jeśli nie zastosujemy nawiasów klamrowych, kompilator nie będzie „wiedział”, gdzie kończy się kod asemblera, a gdzie zaczynają się instrukcje C lub C++. Ponadto tekst w nawiasach klamrowych posiada taki sam format, jak zwykły tekst asemblera MASM, dlatego można łatwo przenieść tekst z istniejących plików źródłowych MASM.

W przeciwieństwie do nawiasów klamrowych w C oraz C++, nawiasy obejmujące blok `__asm` nie mają wpływu na zakres zmiennych. Bloki `__asm` można zagnieżdżać — zagnieżdżanie również nie wpływa na zakres zmiennych.

`__assume`

Wewnętrzna funkcja kompilatora `__assume` przekazuje wskazówkę do optymalizatora. Optymalizator przyjmuje, że począwszy od miejsca, gdzie występuje słowo kluczowe `__assume`, warunek reprezentowany przez *wyrażenie* jest prawdziwy i pozostaje prawdziwy do momentu modyfikacji tego *wyrażenia* (na przykład w wyniku przypisania wartości do zmiennej). Selektywne stosowanie wskazówek przekazywanych do optymalizatora za pomocą słowa kluczowego `__assume` może poprawić efekty optymalizacji.

Słowo kluczowe `__assume` należy umieszczać w obrębie makroinstrukcji `ASSERT` tylko wtedy, gdy asercja jest nienaprawialna. Funkcji `__assume` nie powinno się umieszczać w asercjach, dla których istnieje kod naprawy błędu, ponieważ w wyniku optymalizacji kod ten może zostać usunięty przez kompilator.

```
__assume(wyrażenie)
```

Funkcja `__assume` stosowana jest najczęściej w sekcji **default** instrukcji **switch**, tak jak zostało to pokazane poniżej.

Przykład

```
// compiler_intrinsics__assume.cpp
#ifdef DEBUG
# define ASSERT(e)    ( ((e) || assert(__FILE__, __LINE__) )
#else
# define ASSERT(e)    ( __assume(e) )
#endif

void func1(int i)
{
}

void main(int p)
{
    switch(p){
        case 1:
            func1(1);
            break;
        case 2:
            func1(-1);
            break;
        default:
            __assume(0);
            // Instrukcja ta "mówi" optymalizatorowi, że przypadek domyślny
            // nie może zostać osiągnięty. Dzięki temu nie musi on generować
            // dodatkowego kodu w celu sprawdzenia, czy zmienna 'p' ma wartość,
            // która nie jest reprezentowana w gałęziach case. Dzięki temu
            // instrukcja switch działa szybciej.
    }
}
```

Uwagi

Zastosowanie instrukcji `__assume(0)` „informuje” optymalizator, że przypadek **default** nie może zostać osiągnięty. W rezultacie kompilator nie generuje kodu sprawdzającego, czy zmienna `p` ma wartość, której nie odpowiada żadna instrukcja **case**. Należy zauważyć, że aby osiągnąć taki efekt, instrukcja `__assume(0)` musi być pierwszą instrukcją w treści sekcji **default**.

Ze względu na fakt, że kompilator generuje kod w oparciu o instrukcję `__assume`, kod ten może nie działać poprawnie, jeśli podczas wykonywania wyrażenie występujące wewnątrz instrukcji `__assume` będzie miało wartość **false**. Jeśli nie ma pewności, że podczas wykonywania wyrażenie to będzie miało zawsze wartość **true**, w celu zabezpieczenia kodu można użyć makroinstrukcji **assert**:

```
# define ASSERT(e)    ( ((e) || assert(__FILE__, __LINE__)), __assume(e) )
```

Niestety, takie zastosowanie makroinstrukcji **assert** uniemożliwia kompilatorowi przeprowadzenie pokazanej wyżej optymalizacji przypadku **default**. Dlatego lepszym rozwiązaniem może być zastosowanie oddzielnej makroinstrukcji:

```
#ifndef DEBUG
# define NODEFAULT  ASSERT(0)
#else
# define NODEFAULT  __assume(0)
#endif
```

```
default:
    NODEFAULT;
```

__based

Słowo kluczowe **__based** umożliwia deklarowanie wskaźników bazujących na innych wskaźnikach (tj. wskaźników, które są przesunięciami (ang. *offset*) od istniejących wskaźników).

<i>typ</i> __based (<i>baza</i>) <i>deklarator</i>

Wskaźniki oparte na adresach wskaźnikowych stanowią jedyną formę słowa kluczowego **__based**, która jest poprawna w przypadku kompilacji 32- oraz 64-bitowych. W przypadku 32-bitowego kompilatora języka C oraz C++ firmy Microsoft, tzw. wskaźnik bazujący (ang. *based pointer*) jest 32-bitowym przesunięciem od 32-bitowej bazy wskaźnika. Podobne ograniczenie występuje w przypadku środowisk 64-bitowych, gdzie wskaźnik bazujący jest 64-bitowym przesunięciem od 64-bitowej bazy.

Jednym z zastosowań wskaźników bazujących na innych wskaźnikach są tzw. identyfikatory trwałe (ang. *persistent identifiers*), które zawierają wskaźniki. Lista związana (ang. *linked list*), która składa się ze wskaźników bazujących na wskaźniku, może zostać zapisana na dysku, następnie ponownie załadowana w inne miejsce pamięci, a zawarte w niej wskaźniki nadal będą poprawne, na przykład:

```
// based_pointers1.cpp
void *vpBuffer;
struct llist_t
{
    void __based( vpBuffer ) *vpData;
    struct llist_t __based( vpBuffer ) *llNext;
};

int main()
{
}
```

Wskaźnikowi `vpBuffer` zostaje przypisany adres pamięci alokowanej później, w innym miejscu programu. Lista związana zostaje ponownie alokowana względem wartości wskaźnika `vpBuffer`.

Trwale identyfikatory zawierające wskaźniki można również zrealizować z wykorzystaniem plików odwzorowanych w pamięci (ang. *memory-mapped files*).

Gdy wykonywana jest dereferencja wskaźnika bazującego, jego baza musi być jawnie określona albo niejawnie znana przez deklarację.

W celu zachowania zgodności z poprzednimi wersjami, synonimem słowa kluczowego **__based** jest słowo kluczowe **_based**.

Przykład

Poniższy fragment kodu demonstruje operację zmiany wartości wskaźnika bazującego przez zmianę jego bazy.

```
// based_pointers2.cpp
// skompiluj z opcją: /EHsc

#include <iostream>

int a1[] = { 1,2,3 };
int a2[] = { 10,11,12 };
int *pBased;

typedef int __based(pBased) * pBasedPtr;

using namespace std;
int main() {
    pBased = &a1[0];
    pBasedPtr pb = 0;

    cout << *pb << endl;
    cout << *(pb+1) << endl;

    pBased = &a2[0];

    cout << *pb << endl;
    cout << *(pb+1) << endl;

    return 0;
}
```

Wyjście

```
1
2
10
11
```

__cdecl

Jest to domyślna konwencja wywoływania w programach pisanych w języku C oraz C++. Ponieważ stos czyszczony jest przez kod wywołujący, konwencja ta może być stosowana dla funkcji zadeklarowanych z atrybutem **vararg** (tj. o zmiennej liczbie argumentów). W wyniku zastosowania konwencji wywoływania **__cdecl**, otrzymujemy kod wykonywalny o większym rozmiarze niż **__stdcall**, ponieważ każde wywołanie funkcji musi zawierać kod wykonujący „czyszczenie” stosu. Realizację tej konwencji wywoływania przedstawia poniższa tabela.

Element	Realizacja
Porządek przekazywania argumentów	Od strony prawej do lewej
Odpowiedzialność w zakresie obsługi stosu	Argumenty ze stosu pobiera funkcja wywołująca
Konwencja w zakresie dekoracji nazw	Nazwy poprzedzone są znakiem podkreślenia (<u> </u>)
Konwencja w zakresie konwersji wielkości liter	Nie przeprowadza się konwersji wielkości liter

Modyfikator **__cdecl** należy umieścić przed nazwą zmiennej lub funkcji. Domyślnymi konwencjami nazewnictwa oraz wywoływania są konwencje języka C. W związku z tym, zastosowanie modyfikatora **__cdecl** potrzebne jest tylko wtedy, gdy ustawiona jest opcja kompilatora /Gz (**__stdcall**) lub /Gr (**__fastcall**). Opcja kompilatora /Gd wymusza konwencję wywoływania **__cdecl**.

Przykład

W poniższym przykładzie kompilator zostaje „poinstruowany”, że w przypadku funkcji system należy zastosować konwencję nazewnictwa i wywoływania języka C:

```
// Przykład zastosowania słowa kluczowego __cdecl w stosunku do funkcji
_CRTIMP int __cdecl system(const char *);
// Przykład zastosowania słowa kluczowego __cdecl w stosunku do wskaźnika funkcji
typedef BOOL (__cdecl *funcname_ptr)(void * arg1, const char * arg2, DWORD flags, ...);
```

__declspec

Słowo kluczowe **__declspec** jest wykorzystywane w celu określania klasy pamięci (ang. *storage-class*) przy użyciu tzw. składni atrybutów rozszerzonych (ang. *extended attribute syntax*). Za pomocą słowa kluczowego **__declspec** ustalamy, że egzemplarz danego typu ma zostać umieszczony w pamięci wraz z jednym z wymienionych poniżej atrybutów klasy pamięci specyficznych dla kompilatora Microsoftu. Przykładami innych modyfikatorów klasy pamięci są słowa kluczowe **static** oraz **extern**. Te słowa kluczowe występują jednak w specyfikacji ANSI języków C oraz C++ i dlatego nie są uwzględnione w składni atrybutów rozszerzonych. Składnia atrybutów rozszerzonych upraszcza i standaryzuje rozszerzenia wprowadzone przez firmę Microsoft do języków C oraz C++.

Oto gramatyka atrybutów rozszerzonych dla języka C++.

Gramatyka

specyfikator-deklaracji :

__declspec (*sekwencja-modyfikatorów-deklaracji-rozszerzonej*)

sekwencja-modyfikatorów-deklaracji-rozszerzonej:

modyfikator-deklaracji-rozszerzonej _{opc}

modyfikator-deklaracji-rozszerzonej *sekwencja-modyfikatorów-deklaracji-rozszerzonej*

modyfikator-deklaracji-rozszerzonej :

align(#)

allocate("nazwa segmentu")

deprecated

dllimport

dllexport

naked

noinline

noreturn

nothrow

novtable

property({**get**=nazwa_funkcji_get|,**put**=nazwa_funkcji_put})

```

selectany
thread
uuid("GUID_ObiektuCom")

```

Separatorem w sekwencji modyfikatorów deklaracji jest znak odstępu. Przykłady pojawiają się w dalszej części książki.

Gramatyka atrybutów rozszerzonych udostępnia następujące atrybuty klasy pamięci specyficzne dla kompilatora Microsoftu: **align**, **allocate**, **deprecated**, **dllexport**, **dllimport**, **naked**, **noinline**, **noreturn**, **nothrow**, **novtable**, **selectany** oraz **thread**. Dostępne są również następujące atrybuty dotyczące obiektu COM: **property** oraz **uuid**.

Atrybuty klasy pamięci **thread**, **naked**, **dllexport**, **dllimport**, **nothrow**, **property**, **selectany** oraz **uuid** są właściwościami wyłącznie deklaracji obiektu lub funkcji, do której zostały zastosowane. Atrybut **thread** ma wpływ jedynie na dane i obiekty. Atrybut **naked** ma wpływ jedynie na funkcje. Atrybuty **dllimport** oraz **dllexport** wpływają na funkcje, dane oraz obiekty. Atrybuty **property**, **selectany** oraz **uuid** mają wpływ na obiekty COM.

Słowo kluczowe **__declspec** powinno zostać umieszczone na początku deklaracji prostej. Kompilator zignoruje, bez ostrzeżenia, wszystkie słowa kluczowe **__declspec** umieszczone po operatorach ***** lub **&**, a także tuż przed identyfikatorem zmiennej w deklaracji.

Atrybut **__declspec** określony na początku deklaracji typu definiowanego przez użytkownika dotyczy zmiennych tego typu, na przykład:

```
__declspec(dllimport) class X {} varX;
```

W tym przypadku atrybut dotyczy zmiennej `varX`. Atrybut **__declspec** umieszczony po słowie kluczowym **class** lub **struct** dotyczy danego typu definiowanego przez użytkownika, na przykład:

```
class __declspec(dllimport) X {};
```

W tym przypadku atrybut dotyczy typu `X`.

Ogólna zasada dotycząca stosowania atrybutu **__declspec** w przypadku deklaracji prostych jest następująca:

sekwencja-specyfikatorów-deklaracji lista-inicjalizowanych-deklaratorów;

Sekwencja-specyfikatorów-deklaracji powinna zawierać między innymi typ bazowy (np. **int**, **float**, typ **typedef** lub nazwę klasy), klasę pamięci (np. **static**, **extern**) lub rozszerzenie **__declspec**. *Lista-inicjalizowanych-deklaratorów* powinna zawierać między innymi wskaźnikową część deklaracji, na przykład:

```

__declspec(selectany) int * pi1 = 0; //OK, zarówno atrybut 'selectany', jak i typ 'int'
                                //są częścią specyfikatora-deklaracji
int __declspec(selectany) * pi2 = 0; //OK, zarówno atrybut 'selectany', jak i typ 'int'
                                //są częścią specyfikatora-deklaracji
int * __declspec(selectany) pi3 = 0; //BŁĄD, atrybut 'selectany' nie jest częścią
                                //deklaratora

```

W poniższym fragmencie kodu zadeklarowano zmienną lokalną wątku typu `int` i przypisano jej wartość początkową.

```
// Przykład zastosowania słowa kluczowego __declspec
__declspec( thread ) int tls_i = 1;
```

__event

Deklaruje zdarzenie.

```
__event deklarator-metody;
__event __interface specyfikator-interfejsu;
__event deklarator-składowej;
```

Uwagi

Słowo kluczowe `__event` można zastosować w deklaracji metody, deklaracji interfejsu lub deklaracji danej składowej.

W zależności od tego, czy źródło oraz odbiorca zdarzeń tworzone są w rodzimym języku C++, w technologii COM, czy w tzw. kodzie zarządzanym (ang. *managed code*) platformy .NET Framework, jako zdarzeń można użyć następujących konstrukcji:

Rodzimy język C++	COM	Kod zarządzany (.NET Framework)
metoda	—	metoda
—	interfejs	—
—	—	dana składowa

W celu skojarzenia metody obsługi zdarzenia z metodą zdarzenia należy użyć instrukcji `__hook`. Należy zauważyć, że po utworzeniu zdarzenia za pomocą słowa kluczowego `__event`, w momencie wywoływania tego zdarzenia zostaną wywołane wszystkie kolejno do niego „przyczepione” procedury obsługi.

Deklaracja metody za pomocą słowa kluczowego `__event` nie może posiadać definicji — zostaje ona niejawnie wygenerowana, w wyniku czego dana metoda zdarzenia może zostać wywołana tak, jakby była zwykłą metodą.

Zdarzenia rodzime

Zdarzenia rodzime są metodami. Wartość zwracana jest zwykle wartością typu `HRESULT` lub `void`, może być jednak wartością dowolnego typu całkowitego, włącznie z typem `enum`. W przypadku, gdy zdarzenie używa wartości zwracanej typu całkowitego, warunkiem wystąpienia błędu jest zwrócenie przez metodę obsługi zdarzenia wartości niezerowej, co spowoduje, że zgłoszone zdarzenie wywoła pozostałe delegaty.

```
// Przykłady rodzimych zdarzeń języka C++:
__event void OnDbClick();
__event HRESULT OnClick(int* b, char* s);
```

Zdarzenia COM

Zdarzenia COM są interfejsami. Parametry metody w interfejsie źródła zdarzenia powinny być parametrami wejściowymi (choć nie jest to rygorystycznie narzucone), ponieważ parametr wyjściowy nie jest przydatny w przypadku tzw. rozsyłania grupowego (ang. *multicasting*). W przypadku zastosowania parametru wyjściowego wygenerowane zostanie ostrzeżenie poziomu 1.

Wartość zwracana jest zwykle wartością typu **HRESULT** lub **void**, może być jednak wartością dowolnego typu całkowitego, włącznie z typem wyliczeniowym. W przypadku, gdy zdarzenie używa wartości zwracanej typu całkowitego, a metoda obsługi zdarzenia zwraca wartość niezerową, dowiadujemy się, że wystąpił błąd i wywołane zdarzenie przerywa wywołania do pozostałych delegatów. Warto zauważyć, że kompilator automatycznie zaznaczy interfejs źródła zdarzenia jako źródło w wygenerowanym pliku IDL.

W przypadku źródła zdarzenia COM po słowie kluczowym `__event` należy zawsze umieścić słowo kluczowe `__interface`.

```
// Przykład zdarzenia COM:  
__event __interface IEvent1;
```

Zdarzenia zarządzane

Zdarzenia zarządzane są danymi składowymi lub metodami. Typ wartości zwracanej delegatu, w przypadku gdy wykorzystywany jest on ze zdarzeniem, musi być zgodny z tzw. specyfikacją wspólnego języka CLS (*Common Language Specification*). Typ zwracany metody obsługi zdarzenia musi zgadzać się z typem zwracanym delegatu. Więcej informacji na temat delegatów można znaleźć w opisie słowa kluczowego `__delegate`. Jeśli zarządzane zdarzenie jest daną składową, to jej typ musi być wskaźnikiem do delegatu.

W środowisku .NET Framework daną składową można traktować tak, jakby sama była metodą (tj. metodą **Invoke** odpowiadającego jej delegatu). W celu zadeklarowania danej składowej zdarzenia zarządzanego należy predefiniować typ delegatu. Natomiast w przypadku metody zdarzenia zarządzanego, jeśli odpowiadający jej delegat nie został wcześniej zdefiniowany, zostaje on zdefiniowany niejawnie. Na przykład wartość zdarzeniową (ang. *event value*) taką jak `OnClick` można zdefiniować jako zdarzenie w następujący sposób:

```
// Przykłady zdarzeń zarządzanych:  
__event ClickEventHandler* OnClick; // dana składowa jako zdarzenie  
__event void OnClick(String* s);    // metoda jako zdarzenie
```

W przypadku niejawnej deklaracji zdarzenia zarządzanego można zdefiniować akcesory dodające i usuwające, które będą wywoływane przy dodawaniu bądź usuwaniu procedur obsługi tego zdarzenia. Można również zdefiniować metodę, która będzie wywoływać (zgłaszać) dane zdarzenie spoza obrębu klasy.

Przykład. Zdarzenia rodzime

```
// EventHandling_Native_Event.cpp  
[event_source(native)]  
class CSource
```

```

{
public:
    __event void MyEvent(int nValue);
};

void main()
{
}

```

Przykład. Zdarzenia COM

```

// EventHandling_COM_Event.cpp
#define _ATL_ATTRIBUTES 1
#include <atlbase.h>
#include <atlcom.h>

[ module(DLL, name="EventSource", uuid="6E46B59E-89C3-4c15-A6D8-B8A1CEC98830" ) ];

[ dual, uuid("00000000-0000-0000-0000-000000000002" ) ]
__interface IEventSource
{
    [id(1)] HRESULT MyEvent();
};

[ coclass, uuid("00000000-0000-0000-0000-000000000003" ), event_source(com) ]
class CSource : public IEventSource
{
public:
    __event __interface IEventSource;
    HRESULT FireEvent()
    {
        __raise MyEvent();
        return S_OK;
    }
};

void main()
{
}

```

Przykład. Zdarzenia zarządzane

```

// EventHandling_Managed_Event.cpp
// compile with: /clr
#using <mscorlib.dll>
using namespace System;
[event_source(managed)]
public __gc class CPSource
{

public:
    __event void MyEvent(Int16 nValue);
};

void main()
{
}

```

__except

Instrukcja try-except

Gramatyka

instrukcja-try-except :

__try *instrukcja-złożona*

__except (*wyrażenie*) *instrukcja-złożona*

Instrukcja **try-except** stanowi rozszerzenie możliwości języków C oraz C++ wprowadzone przez Microsoft, które umożliwia aplikacjom przeznaczonym do środowiska 32-bitowego przejąć kontrolę w sytuacji, kiedy wystąpiły zdarzenia, które przerywają wykonywanie programu. Takie zdarzenia nazywane są wyjątkami (ang. *exception*), a mechanizm, który zajmuje się wyjątkami, zwany jest strukturalną obsługą wyjątków (ang. *structured exception handling*).

Informacje o pokrewnej tematyce można znaleźć w opisie instrukcji **try-finally**.

Wyjątki mogą być pochodzenia sprzętowego lub programowego. Nawet w sytuacji, gdy po wystąpieniu wyjątku sprzętowego lub programowego aplikacja nie może powrócić do normalnego stanu, mechanizm strukturalnej obsługi wyjątków umożliwia wyświetlenie informacji o błędzie, a także uchwycenie wewnętrznego stanu aplikacji, co może być pomocne w przeprowadzeniu diagnostyki problemu. Jest to szczególnie przydatne w przypadku problemów sporadycznych, które nie mogą zostać łatwo odtworzone.

Mechanizm strukturalnej obsługi wyjątków współpracuje ze środowiskiem Win32 zarówno w plikach źródłowych języka C, jak i C++. Nie został on jednak zaprojektowany specjalnie pod kątem języka C++. Lepszą przenośność kodu można zapewnić, stosując mechanizm obsługi wyjątków C++. Mechanizm ten jest ponadto bardziej elastyczny pod tym względem, że jest w stanie obsługiwać wyjątki dowolnego typu. W przypadku programów w języku C++ zaleca się stosować mechanizm obsługi wyjątków C++ (instrukcje **try**, **catch** oraz **throw**).

Instrukcja złożona występująca po klauzuli **__try** to tzw. ciało lub sekcja dozorowana (ang. *guarded section*). Instrukcja złożona występująca po klauzuli **__except** jest blokiem obsługi danego wyjątku. W bloku obsługi zdefiniowany jest zestaw operacji, które zostaną przeprowadzone w przypadku, gdy podczas wykonywania ciała sekcji dozorowanej zostanie zgłoszony wyjątek. Przebieg wykonywania jest następujący:

- ◆ Zostaje wykonana sekcja dozorowana.
- ◆ Jeśli podczas wykonywania sekcji dozorowanej nie wystąpi żaden wyjątek, wykonywanie kontynuowane jest od instrukcji występującej za klauzulą **__except**.
- ◆ Jeśli podczas wykonywania sekcji dozorowanej lub dowolnej procedury z niej wywołanej wystąpi wyjątek, obliczone zostanie wyrażenie **__except**, a jego wartość określa sposób obsługi tego wyjątku. Możliwe są trzy wartości:
 - ◆ **EXCEPTION_CONTINUE_EXECUTION (-1)** — wyjątek został odrzucony. Wykonywanie ma być kontynuowane od miejsca, w którym wystąpił wyjątek.

- ◆ **EXCEPTION_CONTINUE_SEARCH (0)** — wyjątek nie został rozpoznany. Przeszukiwanie stosu ma być kontynuowane w celu zlokalizowania bloku obsługi zawierającego instrukcje **try-except**, a następnie bloków obsługi o drugim co do wysokości priorytecie.
- ◆ **EXCEPTION_EXECUTE_HANDLER (1)** — wyjątek został rozpoznany. Sterowanie ma zostać przekazane do bloku obsługi wyjątku przez wykonanie instrukcji złożonej **__except**, a następnie wykonywanie ma być kontynuowane od instrukcji znajdującej się za blokiem **__except**.

Ze względu na to, że wyrażenie **__except** jest wyliczane jako wyrażenie języka C, jest ono ograniczone do pojedynczej wartości operatora wyrażenia warunkowego lub operatora przecinkowego. Jeśli wymagane jest bardziej rozbudowane przetwarzanie, w wyrażeniu **__except** można wywołać funkcję, która zwróci jedną z trzech wymienionych wyżej wartości.

Każda aplikacja może mieć swój własny mechanizm obsługi wyjątków. Wyrażenie **__except** wykonywane jest w zakresie ciała klauzuli **__try**. Oznacza to, że wyrażenie to ma dostęp do wszystkich zadeklarowanych w tym zakresie zmiennych lokalnych.

Skok do wnętrza instrukcji **__try** nie jest dozwolony, ale dozwolony jest skok na zewnątrz takiej instrukcji. Blok obsługi wyjątku nie zostanie wywołany, jeśli proces zostanie przerwany podczas wykonywania instrukcji **try-except**.

Funkcje wewnętrzne mechanizmu strukturalnej obsługi wyjątków

Mechanizm strukturalnej obsługi wyjątków udostępnia dwie wewnętrzne funkcje, które można zastosować wraz z instrukcją **try-except**. Funkcjami tymi są **_exception_code** oraz **_exception_info**.

Funkcja wewnętrzna **_exception_code** zwraca wartość kodu danego wyjątku (w postaci 32-bitowej liczby całkowitej).

Funkcja wewnętrzna **_exception_info** zwraca wskaźnik do struktury zawierającej dodatkowe informacje na temat tego wyjątku. Za pośrednictwem tego wskaźnika można uzyskać dostęp do takiego stanu urządzenia, jaki istniał w chwili wystąpienia wyjątku sprzętowego. Struktura ta ma następującą postać:

```
struct exception_pointers {
    EXCEPTION_RECORD *ExceptionRecord,
    CONTEXT *ContextRecord }
```

Typy wskaźnikowe **_EXCEPTION_RECORD** oraz **_CONTEXT** zdefiniowane są w pliku nagłówkowym *EXCEPT.H*.

Funkcji **_exception_code** można użyć w obrębie bloku obsługi wyjątku. Funkcję **_exception_info** można jednak wykorzystać wyłącznie w obrębie filtra wyjątków. Dane, które wskazuje ta funkcja, zasadniczo znajdują się na stosie i nie będą już dostępne, gdy sterowanie zostanie przekazane do bloku obsługi wyjątku.

Funkcja wewnętrzna **_abnormal_termination** jest dostępna w obrębie bloku obsługi zakończenia. Funkcja ta zwraca wartość 0, jeśli wykonywanie ciała instrukcji **try-finally** kończy się prawidłowo. We wszystkich pozostałych przypadkach zwraca wartość 1.

Przykład

```
// exceptions_try_except_Statement.cpp
// skompiluj z opcją: /EHsc
// Przykład zastosowania instrukcji try-except oraz try-finally
#include "stdio.h"

void main()
{
    int* p = 0x00000000; // wskaźnik do adresu NULL
    puts("hello");
    __try{
        puts("w sekcji try");
        __try{
            puts("w sekcji try");
            *p = 13; // powoduje wyjątek naruszenia dostępu
        }__finally{
            puts("w sekcji finally");
        }
    }__except(puts("w sekcji filtra"), 1){
        puts("w sekcji except");
    }
    puts("world");
}
```

Wyjście

```
hello
w sekcji try           // wchodzi w sekcję try
w sekcji try           // wchodzi w zagnieżdżoną sekcję try
w sekcji filtra        // wykonuje filtrowanie; zwraca wartość 1, a więc wyjątek zostaje
                        // przyjęty
w sekcji finally       // "odwija" zagnieżdżoną sekcję finally
w sekcji except        // przekazuje sterowanie do wybranego bloku obsługi
world                  // opuszcza blok obsługi wyjątku
```

__fastcall

Konwencja wywoływania odpowiadająca słowu kluczowemu **__fastcall** polega na tym, że argumenty w miarę możliwości mają być przekazywane do funkcji w rejestrach. Realizację tej konwencji wywoływania przedstawia poniższa tabela.

Element	Realizacja
Porządek przekazywania argumentów	Dwa pierwsze argumenty typu DWORD lub mniejszego przekazywane są w rejestrach ECX oraz EDI; wszystkie pozostałe argumenty są przekazywane kolejno, od strony prawej do lewej.
Odpowiedzialność w zakresie obsługi stosu	Argumenty ze stosu pobiera wywoływana funkcja.
Konwencja w zakresie dekoracji nazw	Nazwy poprzedzone są znakiem @; do nazw dołączony jest również znak @, po którym następuje liczba bajtów (w notacji dziesiętnej) w liście parametrów.
Konwencja w zakresie konwersji wielkości liter	Nie przeprowadza się konwersji wielkości liter.

Przyszłe wersje kompilatora do przechowywania parametrów mogą wykorzystywać inne rejestry.

Zastosowanie opcji kompilatora `/Gr` sprawi, że każda funkcja w danym module zostanie skompilowana jako `__fastcall`, chyba że została zadeklarowana ze sprzecznym atrybutem lub posiada nazwę `main`.

Przykład

W poniższym przykładzie w rejestrach przekazywane są argumenty funkcji o nazwie `DeleteAggrWrapper`:

```
// Przykład zastosowania słowa kluczowego __fastcall
#define FASTCALL __fastcall

void FASTCALL DeleteAggrWrapper(void* pWrapper);
// Przykład zastosowania słowa kluczowego __fastcall w stosunku do wskaźnika funkcji
typedef BOOL (__fastcall *funcname_ptr)(void * arg1, const char * arg2, DWORD flags, ...);
```

`__finally`

Instrukcja `try-finally`

Gramatyka

instrukcja-try-finally:

```
__try instrukcja-łożona
__finally instrukcja-łożona
```

Instrukcja **try-finally** stanowi rozszerzenie możliwości języków C oraz C++ wprowadzone przez Microsoft, które w aplikacjach przeznaczonych do środowiska 32-bitowego umożliwia zagwarantowanie wykonania kodu czyszczącego w przypadku przerwania wykonywania danego bloku kodu. Na operację czyszczenia składają się: dealokacja pamięci, zamknięcie plików oraz zwolnienie uchwytów plików. Instrukcja **try-finally** jest szczególnie przydatna w procedurach posiadających kilka miejsc, w których wykonywany jest test wystąpienia błędu, który mógłby spowodować przedwczesny powrót z danej procedury.

Mechanizm strukturalnej obsługi wyjątków współpracuje ze środowiskiem Win32 zarówno w plikach źródłowych języka C, jak i w plikach źródłowych języka C++. Nie został on jednak zaprojektowany specjalnie pod kątem języka C++. Lepszą przenośność kodu można zapewnić, stosując mechanizm obsługi wyjątków C++. Mechanizm ten jest ponadto bardziej elastyczny pod tym względem, że jest w stanie obsługiwać wyjątki dowolnego typu. W przypadku programów w języku C++, zaleca się stosować mechanizm obsługi wyjątków C++ (instrukcje **try**, **catch** oraz **throw**).

Instrukcja złożona występująca po klauzuli `__try` to tzw. sekcja dozorowana. Instrukcja złożona występująca po klauzuli `__finally` jest blokiem obsługi zakończenia. W bloku obsługi zdefiniowany jest zestaw operacji, które są wykonywane po opuszczeniu sekcji dozorowanej, niezależnie od tego, czy wykonywanie sekcji dozorowanej zakończyło się w wyniku standardowego przebiegu programu (zakończenie prawidłowe), czy też z powodu wystąpienia wyjątku (zakończenie nieprawidłowe).

Sterowanie dociera do instrukcji `__try` w wyniku zwykłego, sekwencyjnego przebiegu wykonywania, określanego angielskim terminem *fall through*. Gdy sterowanie „wchodzi” do bloku `__try`, zostaje uaktywniony skojarzony z nim blok obsługi. Jeśli nie wystąpi żaden wyjątek, przebieg wykonywania jest następujący:

- ◆ Zostaje wykonana sekcja dozorowana.
- ◆ Zostaje wywołany blok obsługi zakończenia.
- ◆ Gdy blok obsługi zakończenia kończy swoje działanie, wykonywanie kontynuowane jest od instrukcji znajdującej się za instrukcją `__finally`. Niezależnie od tego, jak kończy się wykonywanie sekcji dozorowanej (na przykład wyjściem z bloku strzeżonego za pomocą instrukcji `goto` lub instrukcją `return`), blok obsługi zakończenia wykonywany jest *zanim* sterowanie przebiegiem programu opuści sekcję dozorowaną.

Instrukcja `__finally` nie zostanie wykonana, jeśli wyjątek zostanie przechwycony przez blok obsługi znajdujący się wyżej na stosie. Instrukcja `__finally` nie blokuje poszukiwań odpowiedniego bloku obsługi wyjątku.

Jeśli wyjątek wystąpi w bloku `__try`, kompilator musi znaleźć blok `__except`, bo inaczej wykonywanie programu zakończy się niepowodzeniem. Jeśli blok `__except` zostanie znaleziony, wykonywane są wszystkie bloki `__finally`, a następnie wykonany zostaje dany blok `__except`.

Porządek wykonywania bloku obsługi zakończenia

Słowo kluczowe `__leave`

Słowo kluczowe `__leave` jest dozwolone w obrębie bloku instrukcji `try-finally`. Rezultatem wykonania instrukcji `__leave` jest skok na koniec bloku `try-finally`. Wykonywanie bloku obsługi zakończenia zostaje natychmiast zakończone. Ten sam rezultat można osiągnąć za pomocą instrukcji `goto`, jednak instrukcja ta, w przeciwieństwie do bardziej wydajnej instrukcji `__leave`, powoduje „odwijanie” stosu.

Zakończenie nieprawidłowe

Za zakończenie nieprawidłowe uważane jest opuszczenie instrukcji `try-finally` za pomocą funkcji wykonawczej `longjmp`. Skok do wnętrza instrukcji `__try` nie jest dozwolony, ale dozwolony jest skok na zewnątrz takiej instrukcji. Wszystkie instrukcje, które są aktywne pomiędzy punktem wyjścia (miejscem normalnego zakończenia bloku `__try`) a punktem docelowym (blokiem `__except` obsługującym wyjątek) muszą zostać wykonane. Proces taki zwany jest „odwinięciem” lokalnym (ang. *local unwind*).

Jeśli wykonywanie bloku `__try` zostanie z jakiegoś powodu (włącznie ze skokiem poza obręb bloku) przedwcześnie zakończone, system wykona skojarzony z nim blok `__finally` jako część procesu „odwijania” stosu. W takich przypadkach funkcja `AbnormalTermination`, jeśli zostanie wywołana w obrębie bloku `finally`, zwróci wartość `true`; w przeciwnym wypadku zwróci wartość `false`.

Blok obsługi zakończenia nie zostanie wywołany, jeśli podczas wykonywania instrukcji `try-finally` proces zostanie „zabity”.

__forceinline

inline, __inline, __forceinline

Specyfikatory **inline** oraz **__inline** są dla kompilatora instrukcją nakazującą wstawienie kopii treści danej funkcji we wszystkich miejscach, w których instrukcja ta jest wywoływana.

```
inline deklarator_funkcji;
__inline deklarator_funkcji; // specyficzne dla kompilatorów Microsoftu
__forceinline deklarator_funkcji; // specyficzne dla kompilatorów Microsoftu
```

Operacja taka, zwana rozwinięciem w miejscu wywołania (ang. *inline expansion* lub *inlining*), następuje wyłącznie w przypadku, gdy analiza zysków i strat kompilatora wykaże, że jej wykonanie jest opłacalne. Rozwinięcie w miejscu wywołania łagodzi obciążenie związane z wywołaniem funkcji kosztem potencjalnego zwiększenia rozmiaru kodu.

Słowo kluczowe **__forceinline** unieważnia analizę zysków i strat, uzależniając decyzję o rozwinięciu w miejscu wywołania od opinii programisty. Ze specyfikatora **__forceinline** należy korzystać ostrożnie. Masowe stosowanie specyfikatora **__forceinline** może prowadzić do otrzymania kodu o dużym rozmiarze i marginalnych przyrostach wydajności lub nawet, w niektórych przypadkach, spadkach wydajności (np. z powodu zwiększonego stronicowania większego pliku wykonywalnego).

Wykorzystanie funkcji rozwijanych w miejscu wywołania może przyspieszyć wykonywanie programu, ponieważ funkcje te eliminują obciążenie związane z wywołaniami funkcji. Funkcje rozwijane w miejscu wywołania podlegają optymalizacji kodu, która jest niedostępna dla zwykłych funkcji.

Opcje oraz słowa kluczowe dotyczące rozwijania w miejscu wywołania kompilator traktuje jako sugestie. Nie ma gwarancji, że funkcje te zostaną rozwinięte w miejscu wywołania. Nie można wymusić na kompilatorze rozwinięcia w miejscu wywołania konkretnej funkcji, nawet przy użyciu słowa kluczowego **__forceinline**.

Słowo kluczowe **inline** jest dostępne wyłącznie w języku C++. Słowa kluczowe **__inline** oraz **__forceinline** są dostępne zarówno w C, jak i w C++. W celu zachowania zgodności z poprzednimi wersjami, synonimem słowa kluczowego **__inline** jest słowo kluczowe **_inline**.

Słowo kluczowe **inline** „mówi” kompilatorowi, że preferowane jest rozwinięcie w miejscu wywołania. Kompilator może jednak utworzyć oddzielne kopie danej funkcji oraz utworzyć powiązania oparte na standardowych wywołaniach, zamiast wstawiać kod w miejscu wywołania. Może się to zdarzyć w następujących przypadkach:

- ◆ funkcje rekurencyjne,
- ◆ funkcje, do których odwołujemy się za pośrednictwem wskaźnika z innego miejsca w danej jednostce translacji.

Te i inne przypadki (w zależności od uznania kompilatora) mogą kolidować z rozwinięciem w miejscu wywołania. Nie należy zatem polegać na specyfikatorze **inline**, jeśli dana funkcja ma być rozwinięta w miejscu wywołania.

Należy zauważyć, że aby funkcja mogła kandydować do rozwinięcia w miejscu wywołania, musi być zdefiniowana w nowej formie. Funkcje, które są zadeklarowane jako **inline**, a które nie są funkcjami składowymi klasy, posiadają łączność wewnętrzną (ang. *internal linkage*), chyba że określono inaczej.

Tak jak w przypadku zwykłych funkcji, nie istnieje zdefiniowany porządek wyliczania argumentów do funkcji typu *inline*. W rzeczywistości, może się on różnić do kolejności, w jakiej argumenty są wyliczane w przypadku przekazywania z wykorzystaniem protokołu wywoływania zwykłych funkcji.

Opcja optymalizacji kompilatora /Ob pomaga ustalić, czy faktycznie nastąpiło rozwinięcie funkcji w miejscu wywołania.

Przykład 1.

```
// inline_keyword1.cpp
inline int max( int a , int b )
{
    if( a > b ) return a;
    return b;
}
void main()
{
}
```

Funkcje składowe klasy mogą zostać zadeklarowane jako *inline* albo przez zastosowanie słowa kluczowego **inline**, albo przez umieszczenie definicji funkcji wewnątrz definicji klasy.

Przykład 2.

```
// inline_keyword2.cpp
// compile with: /EHsc
#include <iostream>
using namespace std;

class MyClass
{
public:
    void print() { cout << i << ' '; } // niejawna definicja funkcji jako "inline"
private:
    int i;
};

void main()
{
}
```

Słowo kluczowe **__inline** jest równoznaczne słowu kluczowemu **inline**.

Nawet po zastosowaniu specyfikatora **__forceinline**, w pewnych okolicznościach kompilator może nie wykonać rozwinięcia funkcji w miejscu wywołania. Kompilator nie może rozwinąć funkcji w miejscu wywołania, jeżeli:

- ◆ Funkcja oraz kod, który ją wywołuje, zostały skompilowane z wykorzystaniem opcji /Ob0 (opcja domyślna w przypadku kompilacji w trybie testowania).

- ◆ Funkcja oraz kod, który ją wywołuje, wykorzystują różne typy mechanizmów obsługi wyjątków (funkcja — mechanizm obsługi wyjątków C++, kod — mechanizm strukturalnej obsługi wyjątków).
- ◆ Funkcja posiada zmienną listę argumentów.
- ◆ Funkcja korzysta z instrukcji wbudowanego asemblera, chyba że została skompilowana z wykorzystaniem opcji /Og, /Ox, /O1 lub /O2.
- ◆ Funkcja zwraca „nieodwijalny” (ang. *unwindable*) obiekt przez wartość w przypadku kompilacji z wykorzystaniem opcji /GX, /EHs lub /EHa.
- ◆ Funkcja otrzymuje „nieodwijalny” (ang. *unwindable*) obiekt utworzony w wyniku kopiowania, przekazany przez wartość w przypadku kompilacji z wykorzystaniem opcji /GX, /EHs lub /EHa.
- ◆ Funkcja jest rekurencyjna i nie towarzyszy jej dyrektywa **#pragma inline_recursion(on)**. W przypadku użycia tej dyrektywy, funkcje mogą być rozwinięte w miejscu wywołania do domyślnej głębokości ośmiu wywołań. W celu zmiany tej głębokości należy użyć dyrektywy **#pragma inline_depth**.
- ◆ Funkcja jest wirtualna i jest wirtualnie wywoływana. Wywołania bezpośrednie funkcji wirtualnych mogą zostać rozwinięte.
- ◆ Program pobiera adres funkcji i wywołanie wykonywane jest za pośrednictwem wskaźnika do tej funkcji. Bezpośrednie wywołania takich funkcji mogą zostać rozwinięte.
- ◆ Funkcja została również oznaczona modyfikatorem **__declspec(naked)**.

W przypadku, gdy kompilator nie może rozwinąć w miejscu wywołania funkcji zadeklarowanej ze specyfikatorem **__forceinline**, generowane jest ostrzeżenie poziomu 1 (o kodzie 4717).

Wywołania funkcji rekurencyjnych mogą być zastąpione ich treścią do głębokości określonej przez dyrektywę **#pragma inline_depth**. Po przekroczeniu tej głębokości, wywołania funkcji rekurencyjnej traktowane są jak wywołania kopii danej funkcji. Dyrektywa **#pragma inline_recursion** steruje rozwinięciem w miejscu wywołania funkcji, która w danej chwili poddawana jest rozwinięciu.

__hook

Kojarzy metodę obsługi ze zdarzeniem.

```
long __hook(
    &KlasaŹródła::MetodaZdarzenia,
    Źródło,
    &KlasaOdbiorcy::MetodaObsługi
    [, odbiorca = this]
);
long __hook(
    interfejs,
    Źródło
);
```

Parametry

&KlasaŹródła::MetodaZdarzenia

Wskaźnik do metody zdarzenia, do której „przyczepiamy” (ang. *hook*) metodę obsługi zdarzenia:

- ♦ Zdarzenia rodzime C++: *KlasaŹródła* to klasa źródła zdarzenia, a *MetodaZdarzenia* to samo zdarzenie.
- ♦ Zdarzenia COM: *KlasaŹródła* to interfejs źródła zdarzenia, a *MetodaZdarzenia* to jedna z jego metod.
- ♦ Zdarzenia zarządzane: *KlasaŹródła* to klasa źródła zdarzenia, a *MetodaZdarzenia* to samo zdarzenie.

interfejs

Nazwa interfejsu, który jest „przyczepiany” do odbiorcy — wyłącznie w przypadku odbiorców zdarzeń COM, w których parametr *zależny_od_układu* atrybutu `event_receiver` ma wartość `true`.

źródło

Wskaźnik do egzemplarza źródła zdarzenia. W zależności od typu kodu (parametr *typ*) określonego w atrybucie `event_receiver`, *źródło* może być:

- ♦ wskaźnikiem do obiektu źródła zdarzenia rodzimego,
- ♦ wskaźnikiem opartym na interfejsie `IUnknown` (źródło COM),
- ♦ wskaźnikiem do obiektu zarządzanego (w przypadku zdarzeń zarządzanych).

&KlasaOdbiorcy::MetodaObsługi

Wskaźnik do metody obsługi zdarzenia, która ma być „przyczepiona” do zdarzenia. Procedura obsługi jest zdefiniowana jako metoda klasy lub referencja do metody. Jeśli nazwa klasy nie zostanie określona, instrukcja `__hook` przyjmie, że jest nią nazwa klasy, w której instrukcja ta jest wywoływana.

- ♦ Zdarzenia rodzime C++: *KlasaOdbiorcy* to klasa odbiorcy zdarzenia, a *MetodaObsługi* to procedura obsługi.
- ♦ Zdarzenia COM: *KlasaOdbiorcy* to interfejs odbiorcy zdarzenia, a *MetodaObsługi* to jedna z jego procedur obsługi.
- ♦ Zdarzenia zarządzane: *KlasaOdbiorcy* to klasa odbiorcy zdarzenia, a *MetodaObsługi* to procedura obsługi.

odbiorca (parametr opcjonalny)

Wskaźnik do egzemplarza klasy odbiorcy zdarzenia. Jeśli nie określimy odbiorcy, domyślnym odbiorcą będzie klasa lub struktura odbiorcy, wewnątrz której została wywołana funkcja `__hook`.

Stosowanie

Funkcja może być używana lokalnie (wyłącznie w treści metody klasy lub struktury odbiorcy zdarzenia).

Uwagi

Funkcję wewnętrzną `__hook` należy stosować wewnątrz odbiorcy zdarzenia w celu skojarzenia lub „przyczepienia” metody obsługi do metody zdarzenia. Określona w ten sposób procedura obsługi zostanie wywołana, gdy źródło zgłosi podane zdarzenie. Do pojedynczego zdarzenia można „przyczepić” kilka procedur obsługi, a do pojedynczej procedury obsługi można „przyczepić” kilka zdarzeń.

Istnieją dwie postacie funkcji `__hook`. W większości przypadków można stosować pierwszą z jej postaci (czteroargumentową), szczególnie w przypadku odbiorców zdarzeń COM, których parametr `zależny_od_układu` atrybutu `event_receiver` ma wartość `false`.

W takich przypadkach nie trzeba „przyczepiać” wszystkich metod w interfejsie przed „odpaleniem” zdarzenia — „przyczepiona” musi być jedynie metoda obsługująca dane zdarzenie. Drugą (dwuargumentową) postać funkcji `__hook` można zastosować jedynie w przypadku odbiorcy zdarzenia COM, którego parametr `zależny_od_układu` ma wartość `true`.

Funkcja `__hook` zwraca wartość typu `long`. Niezerowa wartość zwracana wskazuje na wystąpienie błędu (zdarzenia zarządzane zgłoszą w takiej sytuacji wyjątek).

Kompilator sprawdza, czy zdarzenie istnieje oraz czy sygnatura zdarzenia jest zgodna z sygnaturą delegatu.

Z wyjątkiem przypadku, kiedy mamy do czynienia ze zdarzeniami COM, funkcje `__hook` oraz `__unhook` mogą zostać wywołane poza odbiorcą zdarzenia.

`__identifier`

Umożliwia wykorzystanie słów kluczowych języka C++ jako identyfikatorów.

`__identifier(słowo_kluczowe_C++)`

Uwagi

Słowo kluczowe `__identifier` umożliwia wykorzystanie słów kluczowych języka C++ jako identyfikatorów. Głównym zastosowaniem tego słowa kluczowego jest przekazanie klasom zarządzanym dostępu do klas zewnętrznych i umożliwienie korzystania z nich. W klasach zewnętrznych rolę identyfikatorów mogą pełnić słowa kluczowe języka C++.

Zastosowanie słowa kluczowego `__identifier` w stosunku do identyfikatorów, które nie są słowami kluczowymi jest wprawdzie dozwolone, lecz ze względów stylistycznych zdecydowanie odradzane.

Przykład

W poniższym przykładzie zostaje utworzona klasa języka C# (o nazwie `template`), która następnie zostaje przypisana wskaźnikowi `pTemplate`.

```
// identifier_template.cs
// skompiluj z opcją: /target:library
public class template
```

```

{
    public void Run()
    {
    }
}
// keyword__identifier.cpp
// skompiluj z opcją: /clr
#using <mscorlib.dll>
#using <identifier_template.dll> // definiuje klasę języka C# o nazwie template

void main()
{
    __identifier(template) *pTemplate = new __identifier(template());
    pTemplate->Run();
}

```

__if_exists

Słowo kluczowe **__if_exists** pozwala na warunkowe dołączanie kodu. Dołączenie nastąpi tylko wtedy, gdy zostanie stwierdzone istnienie określonego symbolu.

```

__if_exists ( zmienna ) {
    instrukcje
}

```

gdzie:

zmienna

Symbol, którego istnienie chcemy sprawdzić.

instrukcje

Jedna lub więcej instrukcji, które mają zostać wykonane, jeśli *zmienna* istnieje.

Uwagi

Słowo kluczowe **__if_exists** może być wykorzystywane podczas weryfikacji faktu istnienia zarówno identyfikatorów składowych, jak i identyfikatorów nie będących składowymi. Ponadto za pomocą **__if_exists** można zweryfikować fakt istnienia funkcji przeciążonej, nie można jednak sprawdzić, czy istnieje konkretna forma przeciążenia.

Słowo kluczowe **__if_not_exists** pozwala na warunkowe dołączanie kodu. Dołączenie nastąpi tylko wtedy, gdy zostanie spełniony warunek, że określony symbol nie istnieje.

Przykład

```

// the__if_exists_statement.cpp
// skompiluj z opcją: /EHsc
#include <iostream>

template<typename T>
class X : public T {
public:
    void Dump() {
        std::cout << "Wewnątrz funkcji X<T>::Dump()" << std::endl;
    }
}

```

```

        __if_exists(T::Dump) {
            T::Dump();
        }

        __if_not_exists(T::Dump) {
            std::cout << "Funkcja T::Dump nie istnieje" << std::endl;
        }
    }
};

class A {
public:
    void Dump() {
        std::cout << "Wewnątrz funkcji A::Dump()" << std::endl;
    }
};

class B {
};

bool g_bFlag = true;

class C {
public:
    void f(int);
    void f(double);
};

int main()
{
    X<A> x1;
    X<B> x2;

    x1.Dump();
    x2.Dump();

    __if_exists(::g_bFlag) {
        std::cout << "g_bFlag = " << g_bFlag << std::endl;
    }

    __if_exists(C::f) {
        std::cout << "Funkcja C::f istnieje" << std::endl;
    }

    return 0;
}

```

Wyjście

```

Wewnątrz funkcji X<T>::Dump()
Wewnątrz funkcji A::Dump()
Wewnątrz funkcji X<T>::Dump()
Funkcja T::Dump nie istnieje
g_bFlag = 1
Funkcja C::f istnieje

```

__if_not_exists

Słowo kluczowe **__if_not_exists** pozwala na warunkowe dołączanie kodu. Dołączenie nastąpi tylko wtedy, gdy zostanie spełniony warunek, że określony symbol nie istnieje.

```
__if_not_exists ( zmienna ) {  
    instrukcje  
}
```

gdzie:

zmienna

Symbol, którego istnienie chcemy sprawdzić.

instrukcje

Jedna lub więcej instrukcji, które mają zostać wykonane, jeśli *zmienna* nie istnieje.

Uwagi

Instrukcję **__if_not_exists** można zastosować do identyfikatorów występujących zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz klasy. W przypadku weryfikacji faktu istnienia funkcji przeciążonych, nie można sprawdzać, czy istnieje konkretna postać przeciążenia.

Słowo kluczowe **__if_exists** pozwala na warunkowe dołączanie kodu, w zależności od faktu istnienia określonego symbolu.

Przykład

Przykład pokazujący sposób wykorzystania instrukcji **__if_not_exists** można znaleźć w punkcie poświęconym słowu kluczowemu **__if_exists**.

__inline

inline, __inline, __forceinline

Użycie specyfikatorów **inline** oraz **__inline** jest dla kompilatora instrukcją nakazującą wstawienie kopii treści danej funkcji we wszystkich miejscach, w których instrukcja ta jest wywoływana.

```
inline deklarator_funkcji;  
__inline deklarator_funkcji;    // specyficzne dla kompilatorów Microsoftu  
__forceinline deklarator_funkcji; // specyficzne dla kompilatorów Microsoftu
```

Operacja taka, zwana rozwinięciem w miejscu wywołania (ang. *inline expansion* lub *inlining*), następuje wyłącznie w przypadku, gdy analiza zysków i strat kompilatora wykaże, że jej wykonanie jest opłacalne. Rozwinięcie w miejscu wywołania łągodzi obciążenie związane z wywołaniem funkcji kosztem potencjalnego zwiększenia rozmiaru kodu.

Słowo kluczowe **__forceinline** unieważnia analizę zysków i strat, uzależniając decyzję o rozwinięciu w miejscu wywołania od opinii programisty. Ze specyfikatora **__forceinline** należy korzystać ostrożnie. Masowe stosowanie specyfikatora **__forceinline** może prowadzić

do otrzymania kodu o dużym rozmiarze i marginalnych przyrostach wydajności lub nawet, w niektórych przypadkach, spadkach wydajności (np. z powodu zwiększonego stronicowania większego pliku wykonywalnego).

Wykorzystanie funkcji rozwijanych w miejscu wywołania może przyspieszyć wykonywanie programu, ponieważ funkcje te eliminują obciążenie związane z wywołaniami funkcji. Funkcje rozwijane w miejscu wywołania podlegają optymalizacji kodu, która jest niedostępna dla zwykłych funkcji.

Opcje oraz słowa kluczowe dotyczące rozwijania w miejscu wywołania kompilator traktuje jako sugestie. Nie ma gwarancji, że funkcje te zostaną rozwinięte w miejscu wywołania. Nie można wymusić na kompilatorze rozwinięcia w miejscu wywołania konkretnej funkcji, nawet przy użyciu słowa kluczowego `__forceinline`.

Słowo kluczowe **inline** jest dostępne wyłącznie w języku C++. Słowa kluczowe `__inline` oraz `__forceinline` są dostępne zarówno w C, jak i w C++. W celu zachowania zgodności z poprzednimi wersjami, synonimem słowa kluczowego `__inline` jest słowo kluczowe `_inline`.

Słowo kluczowe **inline** „mówi” kompilatorowi, że preferowane jest rozwinięcie w miejscu wywołania. Kompilator może jednak utworzyć oddzielne kopie danej funkcji oraz utworzyć powiązania oparte na standardowych wywołaniach, zamiast wstawiać kod w miejscu wywołania. Może się to zdarzyć w następujących przypadkach:

- ♦ funkcje rekurencyjne,
- ♦ funkcje, do których odwołujemy się za pośrednictwem wskaźnika z innego miejsca w danej jednostce translacji.

Te i inne przypadki (w zależności od uznania kompilatora) mogą kolidować z rozwinięciem w miejscu wywołania. Nie należy zatem polegać na specyfikatorze **inline**, jeśli dana funkcja ma być rozwinięta w miejscu wywołania.

Należy zauważyć, że aby funkcja mogła kandydować do rozwinięcia w miejscu wywołania, musi być zdefiniowana w nowej formie. Funkcje, które są zadeklarowane jako **inline**, a które nie są funkcjami składowymi klasy, posiadają łączność wewnętrzną (ang. *internal linkage*), chyba że zostało to określone inaczej.

Tak jak w przypadku zwykłych funkcji, nie istnieje zdefiniowany porządek wyliczania argumentów do funkcji typu *inline*. W rzeczywistości może się on różnić do kolejności, w jakiej argumenty są wyliczane w przypadku przekazywania z wykorzystaniem protokołu wywoływania zwykłych funkcji.

Opcja optymalizacji kompilatora /Ob pomaga ustalić, czy faktycznie nastąpiło rozwinięcie funkcji w miejscu wywołania.

Przykład 1.

```
// inline_keyword1.cpp
inline int max( int a , int b )
{
    if( a > b ) return a;
    return b;
}
```

```
void main()
{
}
```

Funkcje składowe klasy mogą zostać zadeklarowane jako *inline* albo przez zastosowanie słowa kluczowego **inline**, albo przez umieszczenie definicji funkcji wewnątrz definicji klasy.

Przykład 2.

```
// inline_keyword2.cpp
// compile with: /EHsc
#include <iostream>
using namespace std;

class MyClass
{
public:
    void print() { cout << i << " "; } // niejawna definicja funkcji jako "inline"
private:
    int i;
};

void main()
{
}
```

Słowo kluczowe **__inline** jest równoznaczne słowu kluczowemu **inline**.

Nawet po zastosowaniu specyfikatora **__forceinline**, w pewnych okolicznościach kompilator może nie wykonać rozwinięcia funkcji w miejscu wywołania. Kompilator nie może rozwinąć funkcji w miejscu wywołania, jeżeli:

- ◆ Funkcja oraz kod, który ją wywołuje, zostały skompilowane za pomocą opcji /Ob0 (opcja domyślna w przypadku kompilacji w trybie testowania).
- ◆ Funkcja oraz kod, który ją wywołuje wykorzystują różne typy mechanizmów obsługi wyjątków (funkcja — mechanizm obsługi wyjątków C++, kod — mechanizm strukturalnej obsługi wyjątków).
- ◆ Funkcja posiada zmienną listę argumentów.
- ◆ Funkcja korzysta z instrukcji wbudowanego assemblera, chyba że została skompilowana za pomocą opcji /Og, /Ox, /O1 lub /O2.
- ◆ Funkcja zwraca „nieodwijalny” (ang. *unwindable*) obiekt przez wartość w przypadku kompilacji z wykorzystaniem opcji /GX, /EHs lub /EHa.
- ◆ Funkcja otrzymuje „nieodwijalny” (ang. *unwindable*) obiekt utworzony w wyniku kopiowania, przekazany przez wartość, w przypadku kompilacji z wykorzystaniem opcji /GX, /EHs lub /EHa.
- ◆ Funkcja jest rekurencyjna i nie towarzyszy jej dyrektywa **#pragma inline_recursion(on)**. W przypadku użycia tej dyrektywy, funkcje mogą zostać rozwinięte w miejscu wywołania do domyślnej głębokości ośmiu wywołań. W celu zmiany tej głębokości należy użyć dyrektywy **#pragma inline_depth**.

- ◆ Funkcja jest wirtualna i jest wirtualnie wywoływana. Wywołania bezpośrednie funkcji wirtualnych mogą zostać rozwinięte.
- ◆ Program pobiera adres funkcji i wywołanie wykonywane jest za pośrednictwem wskaźnika do tej funkcji. Bezpośrednie wywołania takich funkcji mogą zostać rozwinięte.
- ◆ Funkcja została również oznaczona modyfikatorem `__declspec(naked)`.

W przypadku, gdy kompilator nie może rozwinąć w miejscu wywołania funkcji zadeklarowanej z wykorzystaniem specyfikatora `__forceinline`, generowane jest ostrzeżenie poziomu 1 (o kodzie 4717).

Wywołania funkcji rekurencyjnych mogą zostać zastąpione ich treścią do głębokości określonej przez dyrektywę `#pragma inline_depth`. Po przekroczeniu tej głębokości, wywołania funkcji rekurencyjnej traktowane są jak wywołania kopii danej funkcji. Dyrektywa `#pragma inline_recursion` steruje rozwinięciem w miejscu wywołania funkcji, która w danej chwili poddawana jest rozwinięciu. Informacje o pokrewnej tematyce można znaleźć w opisie opcji kompilatora *Inline-Function Expansion (/Ob)* (rozwijanie funkcji w miejscu wywołania).

`__int8`, `__int16`, `__int32`, `__int64`

Język Microsoft C/C++ udostępnia obsługę typów całkowitych o określonym rozmiarze (ang. *sized integer types*). Za pomocą specyfikatora typu `__int $n$` , gdzie n to 8, 16, 32 lub 64, można zadeklarować 8-, 16-, 32- lub 64-bitowe zmienne całkowite.

Poniższy fragment kodu zawiera przykład deklaracji jednej zmiennej dla każdego typu całkowitego o określonym rozmiarze:

```
__int8 nSmall;      // deklaracja 8-bitowej zmiennej całkowitej
__int16 nMedium;    // deklaracja 16-bitowej zmiennej całkowitej
__int32 nLarge;     // deklaracja 32-bitowej zmiennej całkowitej
__int64 nHuge;      // deklaracja 64-bitowej zmiennej całkowitej
```

Typy `__int8`, `__int16` oraz `__int32` są synonimami typów ANSI o tym samym rozmiarze i są przydatne podczas tworzenia kodu przenośnego, który zachowuje się w ten sam sposób na wielu platformach. Typ danych `__int8` jest równoważnikiem typu `char`, typ `__int16` jest równoważnikiem typu `short`, a typ `__int32` jest równoważnikiem typu `int`. Typ `__int64` nie ma odpowiednika w standardzie ANSI.

Przykład

Poniższy przykład pokazuje, że parametr typu `__intxx` zostanie promowany do typu `int`:

```
// sized_int_types.cpp
#include <stdio.h>

void func(int i) {
    printf("%sn", __FUNCTION__);
}
```

```
void main() {
    __int8 i8 = 100;
    func(i8); // nie ma funkcji void func(__int8 i8)
              // zmienna typu __int8 zostanie promowana do typu int
}
```

Wyjście

```
func
```

__interface

Interfejs w języku Visual C++ może być zdefiniowany następująco:

- ◆ może dziedziczyć z dowolnej liczby interfejsów bazowych lub nie dziedziczyć z żadnego,
- ◆ nie może dziedziczyć z klasy bazowej,
- ◆ może zawierać wyłącznie publiczne, czysto wirtualne metody,
- ◆ nie może zawierać konstruktorów, destruktorów i operatorów,
- ◆ nie może zawierać metod statycznych,
- ◆ nie może zawierać danych składowych, dozwolone są natomiast właściwości,

modyfikator **__interface** *nazwa-interfejsu* {*definicja-interfejsu*}

Zastosowanie słowa kluczowego **__interface** narzuca przestrzeganie tych reguł, chociaż reguły te można również zastosować do implementacji klasy lub struktury języka C++.

Przykładową definicję interfejsu zawiera następujący fragment kodu:

```
__interface IMyInterface
{
    HRESULT CommitX();
    HRESULT get_X(BSTR* pbstrName);
};
```

Warto zauważyć, że nie trzeba jawnie wskazywać, iż funkcje `CommitX` oraz `get_X` są czysto wirtualne. Równoważna deklaracja w przypadku pierwszej funkcji miałaby postać:

```
virtual HRESULT CommitX() = 0;
```

Istnieje możliwość zdefiniowania interfejsu zarządzanego, na przykład:

```
__gc __interface IMyInterface
{
};
```

Interfejsy zarządzane można implementować wyłącznie w przypadku klas zarządzanych. Więcej informacji można znaleźć w opisie słowa kluczowego **__gc**.

Słowo kluczowe **__interface** implikuje użycie modyfikatora **__declspec(novtable)**.

Przykład

Poniższy przykład pokazuje, jak korzystać z właściwości zadeklarowanych w interfejsie.

```
// deriv_interface.cpp
#define _ATL_ATTRIBUTES 1
#include <atlbase.h>
#include <atlcom.h>
#include <string.h>
#include <comdef.h>
#include <stdio.h>

[module(name="test")];

[ object, uuid("00000000-0000-0000-0000-000000000001"), library_block ]
__interface IFace {
    [ id(0) ] int int_data;
    [ id(5) ] BSTR bstr_data;
};

[ coclass, uuid("00000000-0000-0000-0000-000000000002") ]
class MyClass : public IFace {
private:
    int m_i;
    BSTR m_bstr;

public:
    MyClass() {
        m_i = 0;
        m_bstr = 0;
    }

    ~MyClass() {
        if (m_bstr)
            ::SysFreeString(m_bstr);
    }

    int get_int_data() {
        return m_i;
    }

    void put_int_data(int _i) {
        m_i = _i;
    }

    BSTR get_bstr_data() {
        BSTR bstr = ::SysAllocString(m_bstr);
        return bstr;
    }

    void put_bstr_data(BSTR bstr) {
        if (m_bstr)
            ::SysFreeString(m_bstr);
        m_bstr = ::SysAllocString(bstr);
    }
};

int main() {
    _bstr_t bstr("Testowanie");
```

```

CoInitialize(NULL);
CComObject<MyClass>* p;
CComObject<MyClass>::CreateInstance(&p);
p->int_data = 100;
printf("p->int_data = %d\n", p->int_data);
p->bstr_data = bstr;
printf("bstr_data = %S\n", p->bstr_data);
}

```

Wyjście

```

p->int_data = 100
bstr_data = Testowanie

```

__leave**Instrukcja try-finally****Gramatyka**

```

instrukcja-try-finally:
    __try instrukcja-łożona
    __finally instrukcja-łożona

```

Słowo kluczowe __leave

Słowo kluczowe **__leave** jest dozwolone w obrębie bloku instrukcji **try-finally**. Rezultatem wykonania instrukcji **__leave** jest skok na koniec bloku **try-finally**. Wykonywanie bloku obsługi zakończenia zostaje natychmiast zakończone. Ten sam rezultat można osiągnąć za pomocą instrukcji **goto**, jednak instrukcja ta, w przeciwieństwie do bardziej wydajnej instrukcji **__leave**, powoduje „odwijanie” stosu.

Instrukcja **try-finally** stanowi rozszerzenie możliwości języków C oraz C++ wprowadzone przez Microsoft, które w przypadku aplikacji przeznaczonych do środowiska 32-bitowego umożliwia wykonanie kodu czyszczącego w przypadku przerwania wykonywania danego bloku kodu. Operacja czyszczenia składa się z dealokacji pamięci, zamknięcia plików i zwolnienia uchwytów plików. Instrukcja **try-finally** jest szczególnie przydatna w przypadku procedur posiadających kilka miejsc, w których wykonywany jest test na wystąpienie błędu, który mógłby spowodować przedwczesny powrót z danej procedury.

Informacje o pokrewnej tematyce oraz przykłady kodu można znaleźć w punkcie poświęconym instrukcji **try-except**.

Mechanizm strukturalnej obsługi wyjątków współpracuje ze środowiskiem Win32 zarówno w plikach źródłowych języka C, jak i w plikach źródłowych języka C++. Nie został on jednak zaprojektowany specjalnie pod kątem języka C++. Lepszą przenośność kodu można zapewnić, stosując mechanizm obsługi wyjątków C++. Mechanizm ten jest ponadto bardziej elastyczny pod tym względem, że jest w stanie obsługiwać wyjątki dowolnego typu. W przypadku programów w języku C++, zaleca się stosować mechanizm obsługi wyjątków C++ (instrukcje **try**, **catch** oraz **throw**).

Instrukcja złożona występująca po klauzuli `__try` to tzw. sekcja dozorowana. Instrukcja złożona występująca po klauzuli `__finally` jest blokiem obsługi zakończenia. W bloku obsługi zdefiniowany jest zestaw operacji, które są wykonywane po opuszczeniu sekcji dozorowanej, niezależnie od tego, czy wykonywanie sekcji dozorowanej zakończyło się w wyniku standardowego przebiegu programu (zakończenie prawidłowe), czy też z powodu wystąpienia wyjątku (zakończenie nieprawidłowe).

Sterowanie dociera do instrukcji `__try` w wyniku zwykłego, sekwencyjnego przebiegu wykonywania, określanego angielskim terminem *fall through*. Gdy sterowanie „wchodzi” do bloku `__try`, uaktywniony zostaje skojarzony z nim blok obsługi. Jeśli nie wystąpi żaden wyjątek, przebieg wykonywania jest następujący:

- ◆ Zostaje wykonana sekcja dozorowana.
- ◆ Zostaje wywołany blok obsługi zakończenia.
- ◆ Gdy blok obsługi zakończenia kończy swoje działanie, wykonywanie kontynuowane jest od instrukcji znajdującej się za instrukcją `__finally`. Niezależnie od tego, jak kończy się wykonywanie sekcji dozorowanej (na przykład wyjściem z bloku strzeżonego za pomocą instrukcji `goto` lub instrukcją `return`), blok obsługi zakończenia wykonywany jest, *zanim* sterowanie przebiegiem programu opuści sekcję dozorowaną.

Instrukcja `__finally` nie zostanie wykonana, jeśli wyjątek zostanie przechwycony przez blok obsługi znajdujący się wyżej na stosie. Instrukcja `__finally` nie blokuje poszukiwań odpowiedniego bloku obsługi wyjątku.

Jeśli wyjątek wystąpi w bloku `__try`, kompilator musi znaleźć blok `__except`, bo inaczej wykonywanie programu zakończy się niepowodzeniem. Jeśli blok `__except` zostanie znaleziony, wykonywane są wszystkie bloki `__finally`, a następnie wykonany zostaje dany blok `__except`.

Porządek wykonywania bloku obsługi zakończenia

Zakończenie nieprawidłowe

Za zakończenie nieprawidłowe uważane jest opuszczenie instrukcji `try-finally` za pomocą funkcji wykonawczej `longjmp`. Skok do wnętrza instrukcji `__try` nie jest dozwolony, ale dozwolony jest skok na zewnątrz takiej instrukcji. Wszystkie instrukcje, które są aktywne pomiędzy punktem wyjścia (miejscem normalnego zakończenia bloku `__try`) a punktem docelowym (blok `__except` obsługujący wyjątek), muszą zostać wykonane. Proces taki zwany jest lokalnym „odwinięciem” (ang. *local unwind*).

Jeśli wykonywanie bloku `__try` zostanie z jakiegoś powodu (włącznie ze skokiem poza obręb bloku) przedwcześnie zakończone, system wykona skojarzony z nim blok `__finally` jako część procesu „odwijania” stosu. W takich przypadkach funkcja `AbnormalTermination`, jeśli zostanie wywołana w obrębie bloku `finally`, zwróci wartość `true`, w przeciwnym wypadku zwróci wartość `false`.

Blok obsługi zakończenia nie zostanie wywołany, jeśli podczas wykonywania instrukcji `try-finally` proces zostanie „zabity”.

__m64

Typ danych **__m64**, przeznaczony do stosowania z instrukcjami wewnętrznymi MMX oraz 3DNow!, zdefiniowany jest następująco:

```
// data_types__m64.cpp
typedef union __declspec(intrin_type) __declspec(align(8)) __m64
{
    unsigned __int64 m64_u64;
    float m64_f32[2];
    __int8 m64_i8[8];
    __int16 m64_i16[4];
    __int32 m64_i32[2];
    __int64 m64_i64;
    unsigned __int8 m64_u8[8];
    unsigned __int16 m64_u16[4];
    unsigned __int32 m64_u32[2];
} __m64;
int main()
{
}
```

Do pól wchodzących w skład typu **__m64** nie powinno się odwoływać bezpośrednio. Typy te są jednak widoczne w oknie programu uruchomieniowego. Zmienna typu **__m64** zostaje odwzorowana w rejestrach MM[0-7].

Zmienne typu **__m64** są automatycznie wyrównywane do granicy 8 bajtów.

__m128

Typ danych **__m128**, przeznaczony do stosowania z instrukcjami wewnętrznymi technologii Streaming SIMD Extension oraz Streaming SIMD Extension 2, zdefiniowany jest następująco:

```
// data_types__m128.cpp
typedef struct __declspec(intrin_type) __declspec(align(16)) __m128 {
    float m128_f32[4];
} __m128;

int main()
{
}
```

Do pól wchodzących w skład typu **__m128** nie powinno się odwoływać bezpośrednio. Typy te widoczne są jednak w oknie programu uruchomieniowego. Zmienna typu **__m128** zostaje odwzorowana w rejestrach XMM[0-7].

Zmienne typu **__m128** są automatycznie wyrównywane do granicy 16 bajtów.